

Trzinostego, trzinostego..

Na 13 czerwca 2005r

No, toż momy trzinostego, ... trzinostego, nawet w grudniu jes wiesna ...no, dobra, niy byda sam wiskoł bo przeca znocie ta śpiywka i to, iże we tego trzinostego fest gryfnijyszy jes tyn nasz pofyrtany świat. A niyftorym to tyn trzinosty, i to bele jaki trzinosty, choby i niy we piontek – mocka łostudy poradzi zbajstlować. Nikiej sam mie, nale ło tym żech już sam godoł i niy byda tego tuplowanie eklerowoł.

Godolech tukej łonśki tydziyń ło dzieckach i ło tym łoszkliewcu, kiery sie mianuje Rzecznik Praw Dziecka. I żodyn sie niy miarkuje, co to jes na isto gańba, coby za nasze pijondze chop ze jejigo kamratami po świyecie fyrtoł a dło dziecek blank niy nastyknie złociokow i wszyjskigo jes dło nich za knap. Wciepli jesce jedyn konsek śniym we łonśko sobota. I wiycie, tyn łoszkliewicz jesce udowoł co jejigo ftosik kce sam „politycznie” ukrziwdzić, jejimu sam wszyjskie ino kcom ubliżyć. To sie już przeca blank niy do suchać, kiej ludzie frechownie, ze grubelockom telkom fresom poradzom rzondzić, iże corne to jes biołe. Kiej, kiej tych strupow i gizdoni yntlich wyciepnom na hasiok i hangnom na klopsztandze? Bo przeca same cheba (abo jo wiyom?) miarkujom gryfno ślonśko powiarka (chocia niy, bo Gorole gawcom coby ino dło sia zmachlować!): „Cudze dziecka niy nakormisz” – i to sam gynał widać, a juzaś mondroke (pewnikiy nikiej tyn sam gizdowaty Paulek – rzecznik łod dziecek) godajom telko powiadaczka: „Fto mo ule, tyn mo miód, fto mo dziecka, tyn mo smród”. A już kiejsik downo, bo jesce przodzij drugij wojny światowyj telki nasz festelny pisorz Adolf Nowaczyński naszkryfloł boł telkie gryfne słowecka:

„Żyje obecnie w Europie kilka tysięcy ludzi z roztrząsania kwestii, jak ulżyć nędzy bez konieczności pomożenia jej”.

Niy jes to gryfne, i nale, cy niy klapuje do naszych lot, do naszych posłow, rajców i tych wszyjskich, kierzy sie bydom na podzim ryli do koryta (co jo godom, co jo godom?) do Syjmu, do prezidyntury, i ino skuli tego coby nos sam juzaś – jak to już łod piytnostuch, szesnostuch lot machlujom – hilfnońć, nos spomodz. Tak ci sam godajom, chocia zawdy tak prawiyli i można jejim już terozki tak na isto niy bydzie żodyn do łostatka wierzoł. Bo ino – jak szkryfloł tyn som Nowaczyński – „... zawiść ma najwięcej rezygnacji w sobie. Z ochotą nawet zrzekamy się własnych korzyści, byleśmy zagwarantowaną mieli SZKODĘ bliźniego”.

A godoł ci już za starego piyrwyj Aleksander Fredro (możno jo to po naszymu byda rzondzioł):

Łod gupich som sie cowiek łochroni,

Łod mondrokow – nie nos Ponboczek broni.

Styknie tego, bo jesce mi sam ftosik przeciepnie co jo sie tak uwzion, coch jo jes telki zażarty na tego jednego łoszkliewca. Niy, nale pieron cowieka może trefić, kiej sam dziecka tyrajom po hasiokach, kiej dzieckom naszym sie szklodzi i majom we tym modym żywocie na isto srogi krziż i mierzionczka a sam telkie marchy i bezkurcye ciepiom na lewo i prawo naszymi, udajom nasze podatkowe , ściubione

złocioki. Te same dziecka na kierych szporujom a i festelnie fechtujom roztomajte „akcje charytatywne”, coby łone mogli sie wykludzić na te „zielone szkoły” i kierym ciyngiym i na tunki, i batki, i na bele co jes knap złociokow. A wszystkie sie ło te dziecka tropiom, i tym barzij, im barzij jejim do geltaku dociepujom roztomajte prymie i srogie gyszynki. I niy godom sam już ło tych lazarytach dło dziecek, kaj tyż corozki mynij tych borokow moge sie flyjgować i lyczyc. Można to niy bydzie terozki nojgryfnijszy wic, nale spomniło mi sie coch usłyszol u nos we Chorzowie:

Rzyknijcie mi panoczku na co wy sie tak na richtik skargujecie, co wom zawodzo? – godo dochtor do jednygo niymocnygo we krankynhałzie. Ino... niech mi sam łoni panoczku niy spominajom ło naszym rzondzie i tych wszystkich ministrach, bo tela czasu to jo terozki niy mom!!!

Moj jedyn kamrat ze Hamburga, Toni, naszkryfloł kiejsik boł, iże kierymuś rehtorowi napocznoł we szuli cytać cosik ze proznego hefta bo niy kciało mu sie szkryflać tego co to Wiycie „zadanie domowego”. He, i sam mi sie spomneli tyż telkie fale ze czasow kiej jo jeste pyndalowoł do szuli. Nojprzodzij we naszym „siedymnostce” to boło tak:

Jakech już poszoł do siodmyj klasy (ja, tak kiejsik boło, co podstawowka miała siedym klasow) zarozki we wrzyśniu prziszol ci do nos nowy rehtor, kiery miol być naszym wychowawcom. Wicne ino boło to, co jesce we lipiymiu i we siyrpniu grali my śniym we fuzbal na placu abo na plantach a terozki to miol być nasz srogi rehtor. Miyszkol ci łod dwie chałpy dalszij łodymie, a iże boł telkim duckiym, to my sie tam za tela śniygo przy tym fusbalu niy robiyli, niy mieli my go we zocy. No, prziszol, łostał naszym „wychowawcom” i ... boł cołkiym gryfny i ku tymu mondrok. A, iże jo już wtynczos czytol telkie ksionżki nikiej: „przigody dzielnego wojoka Szwyjka”, a nojbarzij wszystkie ksionżki Emila Zoli (znocie, bocycie, pra?) to mie jakiesik tam „lektury obowiazkowe” blank niy byli gyszpant.. i beztoż zech jejich noy czytol. A tu ci mie łapnoł nasz rehtor Walczak eżli jo tam czytol ta „lektura”. Niy bocza już terozki, kiero, bo to boł jakisik piyńcdziesiont trzi lata tymu nazod, ino godom: JA. I tu ci sie napoczło. Zawdy tyn rehtor cosik dogadywoł, cosik dopedzioł a terozki, jo godom (co zech łod kamratow usłyszol) i napoczynom łozprawiać. Ludzie! Godolech cołkie poł godziny a tyn rehtor nic. Kiejch już dociongnol do fajrantu, we klasie boło ci tak cicho, iże kopruha szło usłyszeć a na łostatek rehtor Jozek Walczak rzyknoł tak:

– Wiysz Ojgyn, cwajki ci niy dom (wteda byli cwajki nikiej terozki jedynki), boś duzo godoł i ... niy tak blank gupio. Nale, kiejby tyn pisorz, tyn co ta ksionżka naszkryfloł, usłyszol coś ty sam narzondzioł, to cheba by sie prasknoł we palica. I ... niy boła by to „lektura obowionzkowo”!!!

Drugi fal to boł blank inkszy. Jo zawdy boł diosecki angyjber, telki graf von rotz i miolech uciecha kiejzech mom rehtorowi (i niy ino) cosik na łostuda zbajstlować. Miolech ci przed maturom telkigo szykownego, nale tyż maluśkiego, rehtora, kiery sie Wołczyński mianowoł. Łon festelnie miol rod tego Boya-Żeleńskiego, i szło u niygo wiela zgobić, wiela erbnońć kiej sie poradziło jejigo konski godać. Nale,

mie sie zdało, co jo byda lepszyjszy. I tak jakosik po poł roku we tyj szuli trefiło na mie coby przeczytać to, co każdy snom miał naszkryflać jako „praca domowo”. Jo tyż naszkryfł (Toni, dej pozor) a iżech zawdy sie zicnoł we piyrszyj bance, trefiło na mie cobych te swoji szkryfloły przeczytoł. I tu ci sie napoczło! Tyn rector niy miał ro, kiej byle szkolorz broł za swe jakiesik inksze, cudze słowecka. I zawdy, kiej fto telki wtyknoł do tyj „pracy domowij” kozołinkszemu szkolorzowi wyeklerować co to znacy. A jo, a jo cytoł! Znacy, jo niy cytoł ino godoł i gawcoł sie na tego rectora. Bolo ci tak jakosik kole sześciuch zajtów we hefcie, i ... jo godoł, godołech na spamiyńc. Łon medikowoł, co jo terazki na doczkaniu wynkwioł (nikiej tyn moj kamrat Toni), doczkoł ażech pedzioł co to jes wszyjsko i godo:

– A terazki Ojgyn pokaż mi kaj to mosz wszyjsko naszkryflane?

A jo miał naszkryflane, i to jesce telkim gryfnym handszriftem, telkom gryfnom kłałom co to sie wtynczos mianowało „pismo techniczne”. Co sie tam we tyj klasie dzioło, niy byda godoł. Niy jedna gryfno dziołcha sie na mie pogorszoła, naszporkowała, bo zawdy niyskorzij, kiej jo czytoł, inksze musie tuplikować wszyjskie te cudze słowecka, kiere jo tam do tych mojih wypocin wciepnoł. Nale, moga jesce ino tela pedzieć, co kiej jo już szkryfł łostatek mojj roboty na politechnice, ta moja „praca dyplomowo” to tych rector, dyrektor ździebko zrychtował i pedzioł, co jo jom moga mojemu „promotorowi” na Ślonski Politechnice” pokazać i krom „technicznych”, naukowych szpecyji jes wszyjsko jak przinolezi.

Miołech jesce i inksze fale. Poradziółech sie naumiec na spamiyńc wiela roztomajtych sztrofek, i to niy ino tych, co każdy poradziół. Przeca każdy, kiery do szuli deptoł poradziół za spamiyni pedzieć: Litwo, ojczyzna moja... „i deczko dalszij. A fto poradziół ze gowy pedzieć coś telkigo:

Hej użyjmy żywota!
Wszak żyjem tylko raz;
Niechaj ta czara złota
Nie próżno wabi nas.

Lebo sztrofki ze „Pana Tadeusza”:

Dwie chyliły się karczmy po dwóch stronach drogi.
Oknami wzajem sobie grożące jak wrogi;
Stara należy z prawa do zamku dziedzica,
Nową na złość zamkowi postawił Soplica.
W tamtej, jak w swym dziedzictwie, rej wodzi Gerwazy,
W tej najwyższe za stołem brał miejsce Protazy.

Gryfne, pra? A jo telkich sztrofek poradziół na spamiyńc wiela, i chocia wszyjskie mi godali cobyh poszoł kajsik na uniwersytj, to mie dziobli zatargali na ta diosecko politechnika, ze kieryj terazki blank nic niy mom i fandzola Wom terazki telkie gupoty i belafastry.

No, i dejcie pozor! Momy przikozane coby sam we radijoku nic ło gorzole, ło machmolu, ło tyj łoparze niy godać, a styknie naszkryflać Mickiewicza i już cosik

telkigo jes. Niy godom sam ło naszych gryfnych powiarkach, ło szykowanych powiadaczkach. Nale je momy. Styknie co spomna ino telkie (i to blank niy skuli tyj gryfnyj ustawy „Ło wychowaniu we trzyżwości):

„Aniyli napranych na gracach swoich targajom”

lebo:

„Choby pioł, choby proł, bele by boł”

i na łostatek telko nojgryfniyszo powiadaczka:

„ Kiej cowiek ślepać niy może – kuko chocia kiej inksze ślepiom”.

Możno sam to niy za tela klapuje do tego dzisiyjszygo jamrowanio nale spomniało mi sie kiej my kijski ze mojom starom byli u Rusa we telkim gryfnym mieście Soczi. Miyszkali my ci tam we telkim gryfnym hotylu „Żemczużyna”. Niy dało mi to pokoj co to tyż jes ta żymczużina i takech dugo sznupoł ażech znod, to boła Полина Жемчужина (Polina Żemczużyna – żona Wiaczesława Mołotowa).

Wiycie tego łod tego dioseckigo „traktatu” Ribbentrop – Mołotow. To ci boł telki łoszkliwiec (terozki tak godajom), kiery nic niy pedzioł kiej Jozek Stalin ci jom do lagru kozoł wykludzić. A dzisioj, każdy fto mo dziura we ... no, Wiycie kaj? i zicnoł już na tym gryfnym zeslu (łod rajców aż do ministrów i inkszych telkich) zawdy cosik znojdzie dło swoich kamratów, familijantów i przocieli. I, na isto, jedna Zyta Gilowsko, kiero ciepła legitkom niy robi sam wiesny, bo przeco każdy snos zno przinojmniy jednygo, kiery tak robi, chocia ciyngiyom godo co łon jes blank snożny a grace moge mieć direkt coby w nie komunijo wzięć. Chocia idzie pedziej jak godoł jedyn moj kamrat – rybiorz:

To je tak, choby ftoś pierdnoł we akwariu – zaroki idzie ujzdrzić blazy (znacy bombelki). Nale, żodyn sie niy łodezwie, pra?

Jesce jedne. We niydziała kuknołech na „Niydziała we Bytkowie”. Jużech miarkowoł co to bydzie blank do luftu a tu sie pokozalo, co ta istno Grażyna Bułka tyż poradzi cosik pedzieć po naszymu boch już miarkowoł, iże ino udowo.

Tak sie miarkuja, co to by boło na dzisioj a beroł, nikiy zawdy we pyndziałek, chocia go nikaj kiej indzij ze Radijokiym niy napytajom

Ojgyn z Pniokow